

ובקשות אלו סורבו. זאת ועוד, מוכן אני גם להניח כי לפי עמדת המשיב שהובהרה לעותרים, היה עליהם להבהיר אם מבקשים הם לבקר ברצועת עזה או להשתקע שם, ואף לצרף תיעוד רלבנטי במסמכים. מעבר לכך, מוכן אני להניח, מבלי להכריע בדבר, כי החלטת המשיב להתנות מעבר בתנאים מסוימים בהתחייבות שלא לחזור, היא סבירה, וזאת שעה שעניין זה לא הוכרע בעתירה שלפני. גם על בסיס הנחות אלו, עדיין מצויה התמונה שלפני בחסר. בעתירה שהוגשה אכן אין הבהרה נוספת על המידע שהיה בידי המשיב באשר למצבו של העותר. כל הנתונים שבעתירה אודות מצבו המשפחתי של העותר ורצונו לשוב לאשתו וביתו בעזה, הופיעו כבר בבקשה מיום 21.4.08 שהועברה למשיב, זמן רב לפני הגשת העתירה. הדין עם המשיב, בנוסף, כי לא צורפו לעתירה מסמכים מיוחדים שהיה בהם כדי לשפוך אור, כפי הנטען, על מטרת המעבר לעזה. בנסיבות אלו, עבר הנטל למשיב להסביר מדוע שינה מעמדו ואיפשר את קבלת הסעד, רק לאחר הגשת העתירה. בנטל זה, כאמור, לא עמד המשיב שכן שתי הסיבות הנטענות – אי הבהרת מטרת הביקור ואי צירוף מסמכים – לא נמצאו בהגשת העתירה עצמה. מסתברת אפוא יותר המסקנה כי המשיב החליט, מטעמיו, לשנות מעמדו במקרה זה וליתן ההיתר כמבוקש תוך ויתור על הצורך בהתחייבות שלא לחזור לגדה. בנסיבות אלו, ובאין טעם נוסף ואחר לשינוי זה בעמדה, שוכנעתי כי הגשת העתירה היא שהובילה לקבלת הסעד ובצירוף יתר התנאים הנדרשים, שעיקרם מיצוי הליכים ראוי – כעולה מן הפניות שקדמו להגשת ההליך; והגשת עתירה מוצדקת; הרי שיש יסוד לפסיקת הוצאות לזכות העותרים.

3. אשר לשיעור ההוצאות, הרי שיש ליתן משקל למתן הסעד בלא צורך בקיום דיון, אם כי כעולה מן הבקשה לפסיקת הוצאות, מתן ההיתר הסופי בידי העותר נתקל בקשיים לא מעטים. שקלול כלל הנסיבות שלפני, והאמור לעיל, מוביל למסקנה לפיה ישא המשיב בשכר טרחת העותרים בסך של 5,000 ₪ ובהוצאות בסך 500 ₪ נוספים. סכומים אלו ישאו הפרשי ריבית והצמדה כדין מיום החלטה ועד התשלום בפועל.

ניתנה היום, ט"ו בטבת תשס"ט (11.1.2009).

יגאל מרזל, שופט

ר ש ם